

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szabó András pártfogó ügyvéd (1116 Budapest, Fehérvári út 130.) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Horváth és Keszthelyi Ügyvédi Iroda (1132 Budapest, Nyugati tér 5. III./2., ügyintéző: dr. Horváth Gábor ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe**) I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű, dr. Világi András ügyvéd (1016 Budapest, Naphegy u. 29.) által képviselt III.rendű alperes neve III. rendű és IV.rendű alperes neve IV. rendű (mindketten III-IV. rendű alperes címe) alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és eredeti állapot helyreállítása iránti perében a Fővárosi Bíróság 2006. november 16. napján kelt 4.P.24.991/2002/30. számú ítélete ellen a felperes 31. és 32. valamint Pf. 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. rendű, valamint az együttesen jogosult III. és IV. rendű alpereseknek 60.000 (hatvanezer) - 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes végleges keresetében az 1998. november 13-án I. rendű alperessel a Budapest, helyrajzi számú ingatlanokra kötött opciós adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítását kérte arra hivatkozással, hogy a szerződések nem jöttek létre, az I. rendű alperes az opció jogával nem élt. Másodlagosan a szerződések színleltségének megállapítását kérte a Ptk. 207. §-ának (4) bekezdése alapján, mert álláspontja szerint a szerződés megkötésére csak az I. rendű alperes

által felveendő hitel fedezetének biztosítása érdekében került sor. A szerződéseket megtévesztésre hivatkozással meg is támadta, illetve azok feltűnő értékaránytalanságára is hivatkozott. Kérte az I. és II. rendű alperesek által 2000. november 30-án kelt adásvételi szerződés, valamint az 57/11. hrsz-ú ingatlanra a II. és III-IV. rendű alperesek között létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását is. Vitatta, hogy II-IV. rendű alperesek jóhiszemű szerzők lennének. A szerződések érvénytelensége folytán kérte az eredeti állapot helyreállításaként az alpereseket annak tűrésére kötelezni, hogy bejegyzett tulajdonjogukat az ingatlan-nyilvántartásból töröljék, a felperes tulajdonjogának visszajegyzése mellett. Arra az esetre, ha a bíróság az eredeti állapot helyreállítása iránti igényt nem találná teljesíthetőnek, 25.000.000 forint és ezen összeg után 2000. január 1. napjától a kifizetésig járó évi 11 %-os kamat megfizetését igényelte a három ingatlan reális forgalmi értékeként. Kezdetben azt adta elő, hogy az opciós jogot engedő megállapodások aláírására a ... Bt. és a ... Kft. „fa” cégek közötti gazdasági tevékenységből származó és I. rendű alperes által egyoldalúan meghatározott 6.800.000 forintos követelés biztosítékaul került sor. Később a perben már azt adta elő, hogy a szerződések mögött egyáltalán nem is volt valós szerződéskötési szándék, a kölcsönszerződés és az opciós jogot engedő megállapodások aláírására azért került sor, mert segíteni akart az I. rendű alperesnek abban, hogy ezen szerződésekkel a bank felé hitelképességét igazolja. A szerződések ingatlan-nyilvántartási bemutatására tudta és akarata ellenére, megtévesztéssel került sor. Állította, hogy a szerződésekben feltüntetett vételár az ingatlanok forgalmi értékéhez képest feltűnően aránytalan.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték és a pertárgy értékének 5 %-át kitevő perköltség megfizetését igényelték.

Az I. rendű alperes tagadta, hogy a támadott opciós adásvételi szerződések semmisségi okból érvénytelenek lennének. A megtámadási okok vonatkozásában pedig arra hivatkozott, hogy a megtámadási határidő eltelt, a felperes igénye elévült. Kiemelte, hogy a jelen pernek nem lehet a tárgya a kölcsönszerződés, mert a kölcsön visszafizetése iránt külön per volt folyamatban. Az opciós adásvételi szerződések megkötésére azért került sor, mert segíteni akart nehéz anyagi helyzetben lévő barátján. A perbeli ingatlanokat azon az áron kívánta megvásárolni, amennyiért azt nem sokkal korábban a felperes vette. Az opciós adásvételi szerződés megkötésére azért került sor, mert nem volt biztos abban, hogy a vételárat a kölcsön mellett elő tudja teremteni.

A II. rendű alperes előadta, hogy újsághirdetés útján ismerte meg az I. rendű alperest, akinek tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba be volt jegyezve. A felperes és az I. rendű alperes közötti vitáról semmit sem tudott. Az ingatlant lakhatása biztosítása érdekében vásárolta meg, amelyre 30-40.000.000 forintot beruházott.

A III-IV. rendű alperesek előadása szerint a II. rendű alperest szintén újsághirdetés útján ismerték meg, a felperes és az I. rendű alperes vitájáról semmit nem tudnak.

Az ingatlant az ingatlan-nyilvántartás adataiban bízva, jóhiszeműen ellenérték fejében vásárolták meg, amelyre már jelentős összeget beruháztak.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 14.P.XII.21.880/2002/21. számú ítéletével - amelyet a Fővárosi Bíróság 59.Pf.21.289/2004/3. számú ítéletével helybenhagyott - kötelezte a jelen per felperesét, hogy kölcsön jogcímén fizessen meg, a jelen per I. rendű alperesének 6.800.000 forintot és annak 1999. január 1. napjától járó törvényes mértékű kamatát, míg a jelen per felperesének polgári jogi társasági elszámolásból eredő igénye kapcsán előterjesztett viszontkeresetet a bíróság jogerősen elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű és a III-IV. rendű alpereseknek egyetemlegesen 500.000-500.000 forint perköltséget, valamint térítsen meg az államnak külön felhívásra 750.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt rögzítette, hogy a felperes keresete az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) szerint törlési per, amelyre 63. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott keresetindítási határidők vonatkoznak. Mivel a felperes az I. rendű alperes tulajdonjogát bejegyző 2000. szeptember 13-án kelt határozat vonatkozásában csak állította, de nem bizonyította, hogy annak kézbesítése nem történt meg, ezért a keresetindítás határidejére a 60 napos határidőt kell alkalmazni. A II. rendű alperes tulajdonjogát 2001. május 7-én jegyezték be, azért a II-IV. rendű alperesekkel szemben 2001. október 20. napján benyújtott kereset elkésett. Ennek folytán az eredeti állapot helyreállítására az elsőfokú bíróság álláspontja szerint akkor sem kerülhet sor, ha egyébként a felperes szerződés érvénytelenségével kapcsolatos keresete bármelyik jogcímen alapos lenne.

Az elsőfokú bíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy a szerződések létrejöttek-e, illetve a szerződés színlelt-e. Rögzítette, hogy a teljes bizonyító erejű magánokiratokba foglalt jognyilatkozatokkal és az I. rendű alperes tagadásával szemben e körben a bizonyítás a felperest terhelte, azt kellett volna bizonyítania, hogy az opciós jogot alapító megállapodások, az I. rendű alperes vételi szándékát tartalmazó jognyilatkozat megtételére nem volt szerződéses akaratuk, illetve azt mindketten színlelték. E körben a felperes azon előadását értékelte, amely szerint az opciós jogot alapító szerződésekre azért került sor, hogy az I. rendű alperes hitelt tudjon felvenni, de tényleges szerződéskötési szándékuk nem volt, pénzt nem vett át. Az 1999. január 26. kelt nyilatkozatot előre 1999. november 13-án írta alá, januárban az ügyvédi irodában nem járt, beteg volt, amelyet K. J. tanú vallomásaival kívánt igazolni. K. J. információi a felperestől származtak az opciós jog alapítására vonatkozóan, azt igazolta, hogy a felperes beteg volt és azt is, hogy részére aznap tűzfát szállított. Dr. K. O. ügyvéd vallomása szerint viszont a felek opciós szerződést kívántak kötni, amelyet szerződési akaratuknak megfelelően készített el. Az opció gyakorlására vonatkozó okiratokat előre elkészítette, de azok aláírására január 26-án került sor, a vételár kifizetése is a jelenlétében történt. Az elsőfokú bíróság értékelte még B. P. és K. Á. vallomását is és a büntetőeljárás során

született okiratok tartalmát. Megállapította, hogy mind az 1998. november 13-án kelt opciós jogot alapító megállapodásokat, mind az 1999. január 26-án kelt opciós jog gyakorlásáról szóló nyilatkozatokat a felek írták alá, ezzel szemben a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy szerződési akaratuk hiányzott, vagy színlelt lett volna.

A megtámadási okokkal kapcsolatban az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Ptk. 236. §-ának (1)-(2) bekezdése alapján a megtámadást a szerződés megkötésétől vagy a tévedés felismerésétől számított egy éven belül, de a felismeréstől számítottan haladéktalanul kell érvényesíteni. A felperes megtévesztés címén a szerződéseket 2001. márciusi tárgyaláson támadta meg, a helyrajzi számú ingatlan esetében pedig a keresetlevél benyújtására 2000. április 7-én került sor. A Ptk. 201. §-ának (2) bekezdésére alapított megtámadásra 2001. október 20-án került sor. A perben a felperes elismerte, hogy 1999 júniusában tudomást szerzett arról, az I. rendű alperes opciós jogának bejegyzését kérte a földhivaltaltól, ezért legkésőbb ebben az időpontban felismerhette az általa állított megtévesztést. Erre figyelemmel a felperes a megtámadással elkésett, mert arra részben egy éven túl került sor, részben pedig haladéktalan igényérvényesítésnek nem tekinthető. Ezért a megtámadási okokat az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta.

A kereseti illeték összegét a legmagasabb kereseti kérelemhez igazodóan állapította meg az 1990. évi XCIII. törvény szerint, míg a perköltségről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelyben az ítélet megváltoztatását a felperes kereseti kérelme szerint kérte. Az I. és III-IV. rendű alperesek javára megítélt perköltség és a kereseti illeték összegének mérséklését is kérte arra hivatkozással, hogy a pertárgy értékét 10.000.000 forintra leszállította.

Álláspontja szerint a perben kellően bizonyította a szerződési akarat hiányát és a szerződések érvénytelenségét. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a perindítási határidőre vonatkozóan az Inyvtv. 63. §-ának (2) bekezdésében írt 60 napos határidőt, mert a felperes az I. rendű alperes tulajdonjogának bejegyzéséről szóló határozatot nem kapta meg. Erre vonatkozóan indítványozta a földhivatal megkeresését. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az iratokon a felperes korábbi lakcíme szerepel. A dátum utólagos beszerkesztését sem az okirat formája, sem a tanúk vallomása nem támasztja alá. Mindez pedig a felperes azon előadását igazolja, hogy minden okirat aláírására 1998. szeptember 13-án került sor. Nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság a felperes által 1999. január 27-én írt levelet és nem értékelte K. J. vallomását sem. Semmisségi okként a fellebbezésében hivatkozott a Ptk. 202. §-ára is, mert álláspontja szerint az I. rendű alperes a felperes vállalkozását terhelő tartozást kihasználva kötött ki feltűnően aránytalan előnyt, amely a szerződést uzsorássá is teszi. A megtámadási okok vonatkozásban vitatta, hogy a megtévesztés felismerésére 1999 júniusában került volna sor, mert ekkor még csak az opciós jog bejegyzéséről és nem a vételi jog gyakorlásáról szerzett tudomást.

Azt, hogy az I. rendű alperes a vételi jogát gyakorolta, csak a 2000. március 8-i tárgyaláson tudta meg.

Az alperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Az I. és II-IV. rendű alperesek kérték a felperes perköltségben történő marasztalást is.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. §-nak (4) bekezdése).

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla érdemi döntésével is egyetértett, egyes jogi indokait azonban nem osztotta, illetve azokat a következőkkel egészíti ki.

A perben elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy az 1999. január 26-án kelt vételi jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozatot az I. rendű alperes a felpereshez eljuttatta-e, illetve a felperes az abban foglalt nyilatkozatokat megtette-e. Ha ugyanis erre a kérdésre a bizonyítékok értékelése alapján a válasz nemleges, akkor az opciós jogot alapító szerződésben meghatározott határidő eredménytelen eltelte folytán nem jött létre opciós adásvételi szerződés. Ennek egyik következménye, hogy a szerződés érvénytelensége nem vizsgálható, másrészt viszont a II., III. és IV. rendű alperesek csak jogalap nélküli birtokossá válhattak, akikkel szemben a Ptk. 193-194. §-ai alapján a kiürítés elrendelése nem kizárt. Erre figyelemmel nem lenne akadálya az eredeti állapot helyreállításának, mert a Ptk. 117. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzése érvényes jogcím hiányában a tulajdonjog megszerzését nem jelenti. Ebben az esetben a földhivatal megkeresése nem lenne mellőzhető, mert a törlési kereset előterjesztésének határideje szempontjából meghatározó jelentősége lenne, hogy az I. rendű alperes tulajdonjogának bejegyzéséről szóló határozatot a felperesnek mikor kézbesítették. Nem lehet ugyanis elfogadni az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a felperes a kézbesítés hiányát nem bizonyította, ezért a 60 napos határidő alkalmazandó. Az Inyvtv. 52. §-ának (1) bekezdés b) pontja ugyanis a felperes részére a kézbesítést előírja, az 52/A. § (1) bekezdése szerint pedig kézbesíteni a felperes címére kell.

Az opciós adásvételi szerződés létrejöttének vizsgálatakor abból kell kiindulni - amire egyébként az elsőfokú bíróság is helyesen utalt -, hogy a teljes bizonyító erejű magánokiratokkal szemben a bizonyítás a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperest terheli. Az 1999. január 26-án kelt okiratok a Pp. 196. §-ának b) és c) pontja szerint is teljes bizonyító erővel bírnak, mert a tanúk aláírása mellett az ügyvéd is ellenjegyezte azokat. Mivel az nem volt vitás, hogy az okiratokon a felperes aláírása szerepelt, ezért ellenkező bizonyításig az aláírás előtti szöveget a Pp. 197. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel meg nem hamisítottak kell tekinteni, kivéve, ha az okirat rendellenessége vagy hiányosságai ezt a vélelmet megdöntik.

Az okiratoknak a vélelmet megdőntő hiányossága vagy rendellenessége még felperes szerint sem volt, ezért a vélelmet a felperesnek meg kellett volna dönten.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat helyesen mérlegelte és megalapozottan állapította meg, hogy a felperes bizonyítása nem volt sikeres. Ennek oka jelentős részben az, hogy a felperes egymásnak teljesen ellentmondó nyilatkozatokat tett. A keresetlevélben még azt állította, hogy az opciós jogot alapító szerződések a kölcsönszerződés biztosítékai voltak. A perben viszont más olyan előadást tett, hogy nem is volt valódi szerződéskötési szándékuk, a szerződés létrejöttét mindketten színlelték, biztosítéki cél nem volt, a szerződések kizárólag annak érdekében születtek, hogy az I. rendű alperes hitelfelvételénél fedezet igazolására szolgáljanak. Ezen előadás önmagában is ellentmondásos, mert opciós jogot alapító szerződést nem lehet a hitel felvételénél biztosítékként felhasználni, az ugyanis a hitelképesség alátámasztására nem alkalmas. Ha ugyanis a vételi jogot határidőben nem gyakorolják, a szerződés semmit sem bizonyít, ha viszont a vételi jogot gyakorolják, akkor vételár fizetési kötelezettsége keletkezik.

A felperes előadása mellett az I. rendű alperes előadása sem volt mentes az ellentmondásoktól. Ha ugyanis megfelel a valóságnak, hogy az opciós jogot alapító szerződésekkel a felperesnek kívánt segíteni, akkor érthetetlen, hogy az opciós jogot alapító szerződésbe miért került bele az elidegenítési és terhelési tilalom. Ez ugyanis az I. rendű alperes előadásával ellentétben kizárta, hogy a felperes ezt követően az ingatlanokat magasabb áron másoknak értékesítse, és ellentétes volt a felperes érdekeivel, mert vételárat a szerződés megkötésével nem kapott. A felperes és az I. rendű alperes ellentmondó előadásai mellett további bizonyítékokra lett volna szükség a vélelem megdőntéséhez. **K. J.** tanú ugyan a felperes betegségét igazolta, de tanúvallomásában ő maga sem állította, hogy egész nap a felperes lakásában lett volna, és a felperes betegsége nem zárja ki, hogy az ügyvédi irodában megjelenjen. **Sz. M.** meghallgatására nem került sor, I. rendű alperes nevére a Budai Központi Kerületi Bíróságon tett vallomásában pedig az 1999. január 26-ai okirat készítésére nem emlékezett. Ezzel szemben az okiratot ellenjegyző **K. O.** határozottan állította, hogy az általa előre elkészített okiratot a felek 1999. január 26-án az irodájában írták alá. A Fővárosi Ítéltábla életszerűtlennek találta, hogy az I. rendű alperes 2.600.000 forint vételárat a felperesnek készpénzben fizetett ki, amikor a felperesnek 6.800.000 forint lejárt kölcsöntartozása volt. **K. O.** azonban határozottan állította, hogy a vételár kifizetése előtte megtörtént. Az eljáró ügyvéd a felperest régóta ismerte, őt, illetve cégét több ügyben korábban képviselte, sőt a ... Kft. felszámolási eljárásában is jogi képviselőként járt el. Ilyen körülmények között nincs olyan ok, amely az ügyvéd előadásának mellőzését indokolná. Az ügyvéd ugyan az okiratokon nem a felperes megváltozott címét tüntette fel, de ez a cím az 1998. november 13-án kelt okiratokon sincs feltüntetve, amelyet a felperes nem kifogásolt, holott azt nem tette vitássá, hogy az opciós jogot alapító megállapodáskor jelen volt, és az okiraton szereplő címe, már akkor sem felelt meg a valóságnak. Mindezek alapján csupán annyit lehetett megállapítani, hogy a vételár kifizetése nem életszerű, de a felperesnek azt kellett volna bizonyítani, hogy a vételár kifizetése nem történt meg. A teljes bizonyító erejű magánokiratokkal szemben a felperes nem tudta bizonyítani

az opciós jog gyakorlásának a hiányát, amely azt jelenti, hogy az opciós adásvételi szerződések létrejöttek.

Az opciós adásvételi szerződések létrejötte folytán vizsgálható, hogy a szerződések semmisségi okból nem érvénytelenek-e. E körben a szerződések színleltége mellett vizsgálni kellett a fellebbezésben megjelölt új semmisségi okot is, mert a Pp. 247. §-ának (1) bekezdése ennek nem volt akadálya.

A színleltség és az uzsorára történő hivatkozás azonban egymásnak ellentmond, egyik ok a másikat kizárja. A színleltség körében a felperes arra hivatkozott, hogy mindketten tudták: nincs valós szerződéskötési szándékuk. Ennek viszont ellentmond a szerződésben kikötött opciót biztosító elidegenítési és terhelési tilalom, erre ugyanis egyáltalán nem lett volna szükség, ha csak a hitel felvételéhez kívánták azt felhasználni. Ráadásul az alperes az opciós jogot alapító szerződéseket a földhivatalhoz benyújtotta, vagyis a szerződésben biztosított jogát érvényesíteni akarta, amely az I. rendű alperes részéről a színleltést kizárja. Egyoldalú színleltetés viszont a semmisség megállapításához nem elegendő. Az elsőfokú bíróság az e körben rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen értékelte, és megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a színleltség nem bizonyított.

A szerződés uzsorás jellegének megállapításához a felperes helyzetének kihasználása mellett feltűnően aránytalan előny kikötésére is szükség van. Ezen tényállási elemek megvalósulása az elsőfokú eljárás anyaga alapján nem állapítható meg, különös figyelemmel arra, hogy a felperes saját előadása szerint a szerződésekkel ő kívánt az I. rendű alperesnek segíteni, amely a felperes helyzetének kihasználását kizárja. Mindezek alapján semmisségi okból az opciós adásvételi szerződések érvénytelensége nem állapítható meg.

A megtámadási okok vonatkozásában azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Ptk. 201. §-ának (2) bekezdésére alapított megtámadás elkésett. A Ptk. 236. §-ának (2) bekezdés c) pontja szerint az egy éves megtámadási határidő a teljesítéstől számít, ezért a 2001. október 20-án érvényesített megtámadással a felperes elkésett.

A Ptk. 210. §-ának (4) bekezdésére alapított megtámadási ok vonatkozásában az elsőfokú bíróság elkésettségre vonatkozó álláspontja a és a helyrajzi számú ingatlanokra kötött opciós adásvételi szerződések esetében helytálló. E szerződések megtevesztés címén történő megtámadására csak 2003. október 7-én került sor, a megtevesztés felismerésére pedig még a felperesi előadás szerint is a 2000. március 8-ai tárgyaláson sor került, amely a megtevesztés felismerésétől számított egy éven túl van. A helyrajzi számú ingatlan esetében viszont a megtámadás 2000. április 7-én megtörtént. A megtámadási határidő az elsőfokú bíróság álláspontja szerint 1999 júniusában kezdődött, ehhez képest a 2000. április 7-ei keresetindítással a megtámadás az egy éves határidőn belüli. Ezért érdemben vizsgálni kellett, hogy a felperes megtevesztése megtörtént-e. A felperes által e körben tett előadás azonban a megtevesztés megállapítására nem alkalmas, mert a megtevesztésnek a szerződés megkötésekor kell fennállnia, a felperes viszont a megtevesztését abban jelölte meg, hogy a színlelt szerződéseket utóbb az I. rendű alperes mégis felhasználta.

Alaptalannak találta a bíróság a felperes perköltség és kereseti illeték leszállítására vonatkozó fellebbezését is. A perérték leszállítása ugyanis fogalmilag kizárt, kizárólag a kereset leszállítására kerülhet sor, amely azonban a fizetendő illeték összegét már nem befolyásolja, mert a kereseti illeték összegét a legmagasabb kereseti követelés alapján kell meghatározni. Jelen esetben a keresetösszegezésű leszállítására egyébként nem is került sor, a vagylagos kereseti kérelem ugyanis továbbra is 25.000.000 forint és kamatai megfizetésére irányult. 25.000.000 forint pertárgyérték mellett az I. és III-IV. rendű alperesek javára megállapított ügyvédi munkadíj nem tekinthető eltúlzottnak, bár annak megállapítására nem a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet, hanem a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján kerülhet sor. A megállapított ügyvédi munkadíj figyelembe veszi a pertárgyérték mellett az alperesi képviselők által kifejtett munka mennyiségét is, a Legfelsőbb Bíróság BH 2002/10. számában megjelent ajánlásának megfelelően.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdés alapján köteles az I. és III-IV. rendű alperesek perköltségének megtérítésére, amelynek összegét a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján elsődlegesen a végzett munka mennyiségére figyelemmel határozott meg az áfát is magába foglalóan. II. rendű alperesnek perköltsége nem merült fel, erről határozni nem kellett.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a 14. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2007. szeptember 27.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Szabó Klára s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: